

ת"פ 41013/07/16 - מדינת ישראל נגד עומר אלאקרע

בית משפט השלום בבאר שבע

20 נובמבר 2016

ת"פ 41013-07-16 מדינת ישראל נ' אלאקרע(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד יערי דרעי

נגד

הנאשם

עומר אלאקרע (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד נתי טרבלסי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כללי:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות: **התפרצות לבית מגורים כדי לבצע עבירה (2 עבירות); גניבה; ניסיון תקיפה סתם; ניסיון גניבת רכב; הסגת גבול פלילית (2 עבירות); איומים; הפרעת שוטר במילוי תפקידו.**

על פי המתואר באישום הראשון: בתאריך 9.7.16 בסמוך לשעה 5:00, התפרץ הנאשם לבית ברח' אלדד שייב 26 בבאר-שבע השייך לאלי בן זקן (להלן: "המתלונן") על ידי כך שפתח את חלון פינת האוכל ודרכו הכניס פלג גופו ובכך גרם להפעלת האזעקה. את מעשיו ביצע כשפניו רעולות ומתוך כוונה לבצע גניבה.

על פי המתואר באישום השני: בתאריך 9.7.16, בשעה 5:08 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לבית ברח' אלדד שייב 6 בבאר-שבע השייך לצבי עטון (להלן: "המתלונן") בכך שטיפס על כיסא ונכנס דרך חלון חדר השינה. בתוך כך גנב מתוך הבית מפתחות רכב, שני טלפונים ניידים, שתי טבעות זהב, שני שעונים ותיק המכיל כרטיסי אשראי ומזומנים.

בהמשך למתואר לעיל, ירד הנאשם מטה במדרגות הבית וכתוצאה מכך הופעלה האזעקה אשר העירה את המתלונן. זה האחרון ניסה לתפוס את הנאשם או אז ניסה הנאשם לתקוף את המתלונן בכך שזרק לעברו מוט ברזל מבלי שפגע בו. בהמשך, התרומם הנאשם אל עבר המתלונן, הניף לעברו יד מאוגרפת וצעק "מניאק".

על פי המתואר באישום השלישי- בתאריך 9.7.16, בסמוך לשעה 5:50, הסיג הנאשם גבול לחצר בית ברח' שמואל פלדברג 46 בבאר-שבע בכך שנכנס לחצר הבית על מנת להכשיל את השוטר סהר בן ידן במילוי תפקידו ולברוח מהמקום.

בהמשך למתואר לעיל, שוטר בשם אביב דסה רץ בעקבות הנאשם וקרא לו לעצור באומרו: "**עצור משטרה**", אולם הנאשם המשיך במנוסתו תוך שצעק לעבר השוטר: "**תיזהר אל תתקרב אלי, לא כדאי לך, אתה לא מכיר אותי**" וזאת בכוונה להפחידו.

במסגרת הסדר הטיעון סוכם כי המאשימה תגביל עצמה לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל הכולל הפעלת מאסרים מותנים, ואילו ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה ביחס לרכיב זה, וזאת לצד ענישה נלווית, לשיקול דעת בית המשפט.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש ביקשה לתת משקל לכך שמדובר במספר אירועים אשר בוצעו ברצף ובתוך פער זמנים של עשרות דקות בין אירוע אחד למשנהו. המדובר במסכת עבירות שבוצעו באותו רחוב, כלפי קרבתות שונים. לדבריה, מדובר בעבירות קלות לביצוע אך מנגד קשות ללכידה.

המדובר בנאשם אשר ביצע את המעשים מתוך מניע של בצע כסף גרידא ומבלי שבחל באמצעים כדי להשיג את מבוקשו. בהקשר זה ביקשה לציין כי הגם שבמהלכם של האירועים נתקל הנאשם ב"מחסומים" כאלו ואחרים דוגמת אזעקה שהופעלה, מפגש עם מתלונן ואף מרדף של שוטר, לא היה בכך כדי לגרום לו לחדול ממעשיו, נהפוך הוא. ניכר כי ככל שהנאשם התקדם במסעו, זה סיגל כוחות מחודשים והמשיך אל עבר המטרה הבאה.

הלה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ובכלל זה הערך של בטחון הציבור, הזכות לפרטיות, הזכות לקניין וכן הפגיעה בשגרת החיים של הקרבתות ובביטחונם האישי. לאלה יש להוסיף את עוגמת הנפש והפגיעה הקשה בתחושת ביטחונם האישי. אמנם לא נגרם נזק פיזי למי מהמתלוננים, לרבות למתלונן באישום השני, יחד עם זאת, אליבא דידא יש ליתן משקל לנזק שהיה צפוי להיגרם למתלונן זה, כמו גם ליתר הקרבתות באישומים הנוספים אשר נתקלו בנאשם במהלך ביצוע העבירות. נוסף לאמור יש ליתן את הדעת לשעות ביצוע העבירות, היינו שעות בוקר מוקדמות, בהן הסיכוי להיתקלות במי מבני הבית גדל, ובכך גם גדל הסיכון בהידרדרות האירוע לכדי לאלימות של ממש.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, זו עמדה על עברו הפלילי המונה 3 הרשעות קודמות, כאשר האחרונה מבניהן משנת 2014 בת.פ. 35581-02-14 במסגרתה נדון ל 26 חודשי מאסר (אשר אותו סיים לרצות אך בחודש מרץ 2016) בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה; הפרת הוראה חוקית; שבל"ר ; זיוף סימני זיהוי של רכב; נהיגה פוזתת ונהיגה ללא רישיון. נוסף לאמור, במסגרת תיק זה, הושתו על הנאשם מאסרים מותנים שהינם ברי הפעלה. ב"כ המאשימה ביקשה ללמד כי עברו הפלילי מעיד כי הנאשם לא נרתע מהליכים פליליים ואף ממאסרים ממושכים. לאור האמור ביקשה להשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל.

מנגד, לדברי ב"כ הנאשם, התנהלותו של זה במהלך כל אותם אירועים, יש בה דווקא כדי ללמד כי אין המדובר בנאשם מסוכן ומתוחכם, נהפוך הוא. בעוד ש"הפורץ הסביר" היה בורח למשמע אזעקה, הרי שהנאשם מתעלם מהסיכון שייתפס ומתנהל כפי המפורט. בכך יש להעיד ולו בעקיפין על מי שמעוניין להיתפס ולקבל טיפול אותו הוא לא מקבל על ידי הגורמים הרלוונטיים בקהילה.

ביחס לאישום הרביעי שעניינו הסגת גבול, הרי שמדובר בעבירה טכנית שכן גם אם זה נכנס לחצר בית, ברי כי הדבר לא נעשה על מנת להתפרץ אליו, אלא מתוך רצונו של הנאשם להימלט מהשוטרים. עוד ולקולא, ביקש לציין כי כל הרכוש

שנגב, נתפס והושב לבעליו. אשר למאסרים המותנים, יש להתחשב באופן הפעלתם, שכן מדובר בשני מאסרים מותנים מאותו גזר דין, שפיצולם נועד לבוא לקראת הנאשם ולא להחמיר עימו. הרף העונשי של 30 חודשים שלו עותרת המאשימה, לא זו שאינו מקל, אלא יש בו אף כדי להחמיר עם הנאשם. הנאשם בדבריו לפני הביע חרטה על מעשיו וציין כי בוצעו נוכח היעדרו של הליך טיפול לו זקוק.

דין והכרעה:

בטרם בית המשפט יידרש לגופם של דברים, שומה להקדים מספר מילים ביחס לשאלה האם כאשר עניין לנו בהסדר טווח על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם.

לאחרונה, במסגרת ערעור פלילי 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9.6.16) חידד בית המשפט העליון סוגיה זו. כב' השופט ג'ובראן, סבור היה כי אין מקום להידרש למתחמים בסיטואציה כגון דא, אם כי הגם שבית המשפט המחוזי לא היה פסול מלעשות כן:

"בפסיקת בית משפט זה אין לעת הזו הסכמה כללית באשר לאופן בו יש להתייחס לקביעת מתחם הענישה, אם בכלל, בגזירת עונשו של נאשם בהתקיים ענישה מוסכמת או טווח ענישה מוסכם במסגרת הסדר טיעון. **תיקון 113** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **תיקון 113**), אשר נועד להסדיר את תהליך הבניית שיקול הדעת בענישה, אינו כולל הוראה מפורשת באשר לקביעת מתחם הענישה במקרים של הרשעה וגזירת עונש במסגרת הסדר טיעון. השיקולים העומדים בבסיסם של הסדרי טיעון, ובין היתר אלה שנוגעים לקושי ראייתי בתיק או לקשיים הכרוכים בניהול המשפט בעניינו של הנאשם, אינם זהים לאלה שנכללו בתיקון 113. לכן, יש הגורסים כי אין זה ראוי להחיל את השיקולים הקבועים בתיקון 113 במקרים של הסדרי טיעון... בהתאם לכך, כאשר הסדר טיעון מבטא הסכמה ביחס לעונש עצמו, מבלי להתייחס למתחם הענישה הראוי, ייתכן שבית המשפט, בבואו לבחון את הסדר הטיעון, לא יידרש לקביעת מתחם הענישה באותו מקרה, אלא יבחן האם העונש עליו הוסכם בהסדר משקף כראוי את כלל שיקולי הענישה בסוג העבירות שבוצעו. מנגד, יש שסבורים כי הסדרי טיעון אינם מתקיימים בחלל ריק, ובעת בחינת סבירות הסדר הטיעון, נדרש בית המשפט לבדיקה באשר למידה בה העונש המוסכם משקף כראוי את מדיניות הענישה הנוהגת (השיקולים שנקבעו בתיקון 113) יחד עם השיקולים לגיבוש הסדר הטיעון .. נראה שטרם נקבעה הלכה מחייבת בנושא.

כאמור, ובעניוה, דעת מותב זה, הנה כפי דעתו של כב' השופט ג'ובראן וכפי הדעה שהובעה בע"פ 512/13 **פלוני נגד מדינת ישראל** שם נכתב כי מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בית המשפט בעוד טווח ענישה משקלל כוח המיקוח של הצדדים הכולל בין היתר אינטרסים שונים העומדים בבסיס קיומם של הסדרי טיעון הגם שאינם רלוונטיים בקביעת מתחם עונש הולם. עמדה דומה הובעה גם כן בע"פ 2524/15 **שפרנוביץ' נ' מדינת ישראל** (ראה פסקאות 18-19 לפסק הדין).

לסיכום עד כה, הרי שהסדר הטווח כפי שסוכם בין הצדדים סביר בעיניו של בית המשפט ומשכך אין מקום להידרש לקביעתו של מתחם עונש הולם. לא למיותר להוסיף כי לו היה צורך בקביעת מתחם עונש הולם או אז, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין אחמד ג'אבר (ער"פ 4910/13) יש לראות במעשיו של הנאשם כמסכת עבריינית אחת המצדיקה קביעת מתחם עונש יחיד.

לגופם של דברים, בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והסגת גבול פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון הציבור, קניינו, שלמות גופו וכן הזכות לפרטיות. עוד יש במעשיו של הנאשם כדי לפגוע בערכים שעניינם הסדר הציבורי ושלטון החוק.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011):

"עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר".

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

ראו גם ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (31.12.08) ; ראה גסרע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08) ; עפ"ג 55598-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי (19.5.13) ; בש"פ 54/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.13) אשר על אף שהדברים שם נאמרו במסגרת הליך מעצר, רלוונטיים הם אף לסוגיית הענישה בכללותה.

בעבירת האיומים וההפרעה לשוטרי במילוי תפקידו פגע הנאשם בחירות פעולתו וביטחונו של השוטר. עוד פגע הנאשם במעשיו בסדר הציבורי ושלטון החוק. ביחס לגישה המחמירה שיש לנקוט כלפי אלו הפוגעים או המאיימים בממלאי תפקידם ראה דברי בית המשפט בע"פ (מחוזי חי') 207/08 מדינת ישראל נ' בביזיב (20.11.2008) פי דין:

"ביהמ"ש לא יתייחס בסלחנות למי שפוגע או מאיים בפגיעה בשוטרים וממלאי תפקידים על פי דין. אם ביהמ"ש יעבור לסדר היום על סוג זה של עבירות, כי אז החברה שבה אנו חיים תהפוך לתוהו ובוהו שאיש הישר בעיניו יעשה. הציבור צריך לדעת כי מי שממלא את תפקידו על פי דין, הוא שליח של רשויות השלטון, ובמקרה זה הוא שליח של הרשות המפקדת על אכיפת שלטון החוק, ואיום עליו הוא איום על מוסדות המדינה. מי שכך עושה, יענש בחומרה, לרבות על דרך של מאסר לריצוי בפועל, כפי שאנו מתכוונים להשית כאן על המשיב".

בעבירה של ניסיון גניבת הרכב פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור וקניינו. מעבר לכך, התרחשותן של עבירות אלה באופן תדיר ונפוץ גורמת לפגיעה ממשית במושג הערטילאי הנקרא "תחושת הביטחון האישי". אין להקל ראש בנזק הכלכלי הנגרם כתוצאה מעבירות אלה. הדברים אמורים הן ביחס לנזק הישיר לבעל הרכב ובתוך כך עוגמת הנפש והטרדה והן בנזק עקיף של העלאת פרמיות הביטוח וחיוב בעלי הרכב בהתקנת אמצעי מיון רבים ויקרים לצורך תחולת הפוליסה. המדובר בעבירות קלות לביצוע אך מנגד קשות לגילוי.

על הפגיעה שעבירות כגון דא יוצרות ראה התייחסותו של כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 7890/10 **לאיק מליטאט נ' מדינת ישראל** (1.11.2010):

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה..."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של גניבת רכב נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה וחצי מאסר בפועל ואף שנתיים. כך בין היתר רע"פ 2011/10 **בדרן נ' מדינת ישראל**, רע"פ 11428/05 **עבדו נ' מדינת ישראל**. על דרך הכלל בית המשפט שת ליבו לשאלה האם המדובר בביצוע בצוותא חדא אם לאו, האם מדובר בעבירה שבוצעה בתחכום (לרבות שימוש באמצעי פריצה ייעודיים), שווי הנזק שנגרם, סוג הרכב, שעת ביצוע העבירה, האם מדובר בעבירה מתוכננת, האם מדובר ברכב "מוזמן", וכן יתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה.

מדיניות הענישה בעבירות האיומים וההפרעה לשוט משתרעת על פני מנעד רחב החל מעונשים צופי פני עתיד ועד לעונשי מאסר בפועל שיכול ויגיעו לעשרה חודשים ואף יותר. בעבירות האיומים על בית המשפט ליתן דעתו **לטיב האיומים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, מיהות המאיים ומיהות המאויים, האם מדובר באיומים בעידנא דריתחא או באיומים שנעשו לאחר שקלא וטריא**. בעבירות שעניין הפרעה לשוט יש ליתן הדעת לאופן ההפרעה, בכלל זאת האם זו נעשתה אגב ביצוע עבירה פלילית העומדת בפני עצמה, האם ההפרעה הגיעה בפועל להכשלתו של השוט בביצוע תפקידו. לא למיותר להוסיף כי המחוקק מצא לקבוע עונש מינימום של שבועיים ימים בעבירה של הפרעה לשוט ובכך ביקש ללמד על החומרה הגלומה במי אשר מנסים להכשיל את עבודתו של השוט.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההתפרצות לדירה: הרי שעל דרך הכלל, דינם של מי שחטאו בעבירות כגון דא, להישלח לתקופות מאסר שתחילתן 10 חודשים ויכול ויגיעו לכדי שנתיים וחצי ויותר, כך ראה בין היתר:

רע"פ 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, רע"פ 509/11 **אבו עדיה נ' מדינת ישראל**, רע"פ 3228/12 **א' יבגני וסילנקו נ' מדינת ישראל**, רע"פ, **דימטרי שלפמן נ' מדינת ישראל**, רע"פ 2037/08 **משיח באזוב נ' מדינת ישראל**, רע"פ 7278/10 **שאולוב נ' מדינת ישראל**, עפ"ג 10297-05-13 **אמיל חסן נ' מדינת ישראל**, עפ"ג מדינת ישראל 24297-10-09 **מדינת ישראל נ' עואד אבו רקייק**, ת"פ 40949-0413 **מדינת ישראל נ' אלמלך**, ת"פ 7177-13-12 **מדינת ישראל נ' גיא שמש**.

ככל שהדבר נוגע לעבירות של הסגת גבול הרי שהפסיקה נעה בין מאסר מותנה וקנס לבין עונשי מאסר בפועל קצרים שיכול ויגיעו לכדי מספר חודשים: כך ראה בין היתר ת"פ 2689-08 **מדינת ישראל נ' בר מעוז, ת"פ 3333-09 **מדינת ישראל נ' נביל כוויס**, ת"פ 2505-07 **מדינת ישראל נ' אהרון יהלומי-בוחבוס**.**

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים במרביתם של הפרמטרים הצריכים לעניין הינה משמעותית ונכבדה. עניין לנו

בנאשם שיצא לפנות בוקר ל"מסע" שכל תכליתו פגיעה ברכוש הציבור וצבירת הון על חשבוננו. המדובר ברצף של עבירות רכוש, המבוצעות בזו אחר זו, באותו רחוב ובבתים סמוכים. המדובר במעשים מתוכננים, דבר הנלמד על רקע הצטיידותו במסכה שתסתיר את פניו, כאמור באישום הראשון.

הנאשם מפגין תעוזה רבה ו"דבקות במשימה" וזאת הגם שכבר בסמוך לאחר התפרצותו לדירה הראשונה ברחוב אלדד שייב 26, דבר נוכחותו במקום כפי הנראה, התגלה. כפי הנלמד, מיד לאחר שפתח את חלון הבית והכניס חלק מפלג גופו, הופעלה האזעקה. חלף עזיבת המקום והימלטות הנאשם, "שם פעמיו" לבית אחר באותו רחוב ונכנס באותה שיטה באמצעות טיפוס על כיסא וכניסה דרך חלון חדר השינה.

על פי המתואר באישום השני, הנאשם לוקח מכל הבא ליד ונוטל עימו רכוש רב, בכללו פלאפונים, טבעות זהב, שעונים ותיק שבו כרטיסי אשראי וכסף במזומן. לא זו בלבד, הרי שהנאשם נוטל עימו מפתחות רכב שברולט, השייך למתלונן וזאת מתוך כוונה לגנוב את הרכב בהמשכם של דברים.

חומרה יתרה מוצא בית המשפט בהתנהלותו של הנאשם באישום השני וזאת נוכח כך שלאחר שהאזעקה הופעלה והמתלונן התעורר משנתו וניסה לתפוס את הנאשם, זה האחרון ניסה לתקוף אותו על ידי כך שהשליך לעברו מוט ברזל, אשר לא פגע בו ובהמשך התרומם לעבר המתלונן עם ידיים מאוגרפות וצעק לעברו "מניאק". אישום זה יש בו כדי להמחיש את הידוע כי עבירות רכוש יכול ותדרדרנה לכדי אלימות של ממש ולעיתים אף לפגיעה ממשית במי מהמתלוננים, מקום בו יבקשו למנוע את גזילת רכושם או לעכב את הפורצים עד הגעת המשטרה.

בהמשכם של דברים ובאמצעות אותו מפתח גנוב, פתח הנאשם את רכבו של המתלונן וניסה לגנוב אותו ורק זעקותיו של המתלונן כי מדובר בגנב, הביאוהו לברוח מן המקום. השילוב של מי אשר מנסה להימלט באמצעות רכב גנוב מבעליו של הרכב או מהמשטרה, הינו "שילוב רע", שלא אחת הביא לתוצאות קשות. בעניינו של הנאשם הדברים מקבלים משנה תוקף, על רקע עברו הפלילי, שכפי שיפורט בהמשכם של דברים, כולל הרשעה בעבירה של נהיגה פוחזת ברכב אגב שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה בזמן פסילה לצד הרשעה נוספת שעניינה גניבת רכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ודוק, גם לאחר שנוכחותו התגלתה בשני הבתים אליהם התפרץ הנאשם וגם לאחר שזה אף התעמת פיזית עם המתלונן, הלה לא חדל ממעשיו, מגדיל עשות ופונה לעבר בית נוסף בהמשכו של הרחוב. בזו הפעם הנאשם מסיג גבול ונכנס אל תוכו דרך חלון חדר השינה של הילדים, שהיה פתוח. גם ביחס לאישום זה, על בית המשפט ליתן דעתו לפוטנציאל הנזק ומידת הפגיעה של הנאשם בביטחונם של הדיירים, היה ומי מהילדים היה מתעורר לגלות את הנאשם בתוך חדרם. כאמור באישום הרביעי, הנאשם מסיג גבול לעבר בית נוסף ברחוב סמוך, על מנת למנוע את תפיסתו. גם בשלב שהשוטר אביב דסה מבחין בו ורץ לעברו, הלה נמלט מן המקום ואף מפנה כלפיו איומים באומרו: "תיזהר אל תתקרב אלי, לא כדאי לך, אתה לא מכיר אותי".

לא ברור מה הרקע לביצוע המעשים, אולם טענת ההגנה כי מדובר במעשים שבוצעו על רקע רצונו לעבור טיפול, חרף היותה שובת לב ואוזן, הינה טענה מוקשה. מי אשר מעוניין לעבור טיפול, לא אמור לפגוע בצורה כה קשה בביטחון

הציבור ורכושו. ביחס לכך, הרי שהנאשם בנקל יכול היה לאחר התפרצותו לבית הראשון, להמתין במקום עד הגעת השוטרים. לא זו בלבד, הרי הנאשם עשה כל שלא ידו שלא להיתפס ואף איים על שוטרים אגב מנוסתו. כך לא נוהג מי שכל רצונו לעבור טיפול. לא פחות משיש בהתנהלותו של הנאשם ללמד על היעדר חוכמה, (כפי דברי בא כוחו), יש בה כדי ללמד על היעדר הפנמת הפסול במעשיו, תעוזה, היעדר מורא מן השוטרים וגורמי אכיפת חוק.

מנגד ולקולא, יש לקחת בחשבון כי הנאשם מבצע את המעשים המיוחסים לו לבדו. כניסתו של הנאשם לבתים השונים לא הייתה בצורה מתוככמת או תוך שימוש בכלי פריצה יעודיים. באישום 1 ו-3 לא נגנב רכוש אגב הכניסה לבית ואילו הרכוש שנגנב באישום השני, נתפס והושב לבעליו. אשר לאישום מספר 4, בצדק נטען כי הסגת הגבול מתקיימת, אולם זו בעיקרה נועדה למנוע את תפיסתו ולא על מנת לבצע עבירת רכוש נוספת. האיומים אותם הפנה כלפי השוטר נעשו אגב בריחה, נותרו בגדר אמירות מילוליות כלליות, נעדרות קונקרטיות, כך גם גניבת הרכב סוכלה באיבה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו של הנאשם אשר יש בה משום הבעת חרטה ונטילת אחריות, כפי שהדברים עולים גם מדבריו הנאשם עצמו לעונש. עוד יש בהודאה זו חסכון בזמן שיפוטי יקר.

מן העבר השני ולחומרא, יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם המונה 3 הרשעות קודמות, רובן ככולן רלוונטיות לעניינינו:

בשנת 2010, במסגרת ת.פ. 8231/09, מחוזי באר שבע, הורשע הנאשם בעבירה של גניבת רכב וסיוע לסיכון אדם בנתיב תחבורה ונגזרו עליו 6 חודשים מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

בשנת 2012, במסגרת ת.פ. 26205-05-12, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, סיוע לגניבת רכב ונגזרו עליו 26 חודשים מאסר בפועל.

בשנת 2014, הורשע הנאשם בין היתר בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב, שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה בזמן פסילה ונגזרו עליו 26 חודשים מאסר בפועל לצד עונשי מאסר מותנים שהינם ברי הפעלה בעניינינו. את המיוחס לו בתיק שבכותרת, מבצע הנאשם פרק זמן קצר לאחר שחרורו ממאסרו האחרון.

צא ולמד, מדובר בעבריין רכוש אשר חוטא פעם אחר פעם ובהפרשי זמן קצרים, בעבירות במדרג הגבוה כגון דא. עונשי מאסר ממושכים, לרבות עונשי מאסר מותנים, לא היה בהם כדי להרתיעו. משכך, יש לתת נכבד לשיקולי הרתעת היחיד, לצד משקל מה לשיקולי הרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהן זה הורשע.

בתיק זה לא הוגש תסקיר, ומשכך לא נפרשה בפני ביהמ"ש מלוא התמונה באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות מידת היזקקותו להליך טיפולי ויכולתו להירתם להליך שכזה. נתון זה מקבל משנה תוקף מקום בו מדברי בא כוחו ואף מדבריו של הנאשם עולה צורך ממשי בהליך טיפולי שנותר ללא מענה. לא ברור מטיעוני הצדדים מהו הטיפול לו נזקק הנאשם. בין אם המדובר בגמילה מחומרים משני תודעה ובין אם מדובר בריסונם של דחפים אימפולסיביים, הרי מקום בו

נזקקות טיפוליות נותרת ללא מענה, יש בכך כדי לתת משקל נוסף לשיקולי מניעה והרתעה.

כל המפורט לעיל, יש בו להביא למסקנה כי עונשו של הנאשם מן הראוי שיהיה קרוב לרף לו עותרת המאשימה וזאת אף ללא קשר לקיומם של מאסרים מותנים. בעניין אחרון זה, הרי שעל דרך הכלל יש להפעיל מאסרים מותנים במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין, וזוהי אף הפסיקה הנוהגת. הגם כך, דרכו של מותב זה הינה להורות על חפיפה חלקית של המאסרים המותנים מקום בו זה מודה במעשיו המיוחסים וזאת מתוך מתן גושפנקא לאותה נטילת אחריות.

בתיק שבפני, מרביתם המוחלט של המאסרים המותנים יהיו בחופף וזאת לא רק בשל כך, ולא רק בשל היותם מאותו גזר דין. הדברים אמורים בשים לב לעונש שייגזר על הנאשם בגין התיק שבכותרת אשר ממילא יש בו כדי לקרבו לרף העליון לו עותרת המאשימה. הואיל והרף של 30 חודשים כולל הפעלתם של המאסרים המותנים והואיל וביהמ"ש מוצא לכבד את ההסדר, הרי שהמאסרים המותנים יהיו בחופף אלה לאלה ובחפיפה כמעט מלאה לעונש בגין התיק שבכותרת.

בעבירות רכוש יש צורך בהשתתם של עיצומים כספיים כואבים שיהיה בהם כדי ללמד את דבר חוסר הכדאיות בצבירות רכוש על חשבון הזולת. הגם כך, נוכח כך שבסופם של דברים, הרכוש שנתפס הושב לבעליו, על רקע טיבו של הפיצוי בהליך הפלילי, ולו לפני משורת הדין, עיצומים אלו יהיו במשורה.

לאור המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 28 חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 9.7.2016;

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים מת.פ. 35581-02-14 כך שחודשיים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. בנוסף מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים, אף הוא מת.פ. 35581-02-14, בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל. סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 30 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו;

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון;

ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע;

ה. 2,000 ₪ קנס או 10 ימים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.2018 ובכל 1 לחודש שלאחריו;

ו. 2,000 ₪ פיצוי למתלונן, ע.ת. 1 על פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.2018.

ניתן צו כללי למוצגים: לחלט, להשמיד, להשיב לבעלים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ט חשוון תשע"ז, 20/11/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט